

Історія Божої сили в людській немочі: шлях адвентистської громади у Луцьку

На Волині, у селі Свинюхи (нині Привітне) Горохівського повіту, Костянтин Трофимюк самостійно вивчав Біблію. Він був православним парафіянином, мав багато запитань щодо Заповідей Божих, зокрема, четвертої – про суботу. Під час Першої світової війни його мобілізували. Перебуваючи на лінії фронту, що проходила по руслу річки Стохід, стоячи на посту, він почув як один офіцер розповідав про солдата, що в суботу не приходить на заняття і їжі із загального казана не бере. Костянтин одразу ж попросив офіцера познайомити його з цим військовим. Як з'ясувалося, той був адвентистом сьомого дня.

Після повернення з фронту Костянтин став одним із перших адвентистів у своєму селі, в якому за короткий час утворилась одна з найбільших громад на Волині. З благою звісткою у Луцьк і приїхав він разом із Іваном Васинюком. На 1 січня 1924 року у Луцькому повіті було 156 членів Адвентистської церкви, а на Волині загалом – 312 вірян.

Виникла потреба у створенні нового об'єднання спільноти. У жовтні 1927 року за рішенням ради Польського уніону громади Волині й Східної Галичини були об'єднані у новостворену Східно-Польську конференцію.

На початку 1932 року після реорганізаційних змін офіс Східної конференції був перенесений у Луцьк. Тоді в загальному було 899 членів церкви, 43 громади і 12 офіційних служителів.

У цей період адвентисти сьомого дня у місті збирались у будівлі на вулиці Болеслава Хороброго, нині Богдана Хмельницького. Їх було 20 людей, і це товариство було доволі інтернаціональним: 6 українців, 4 поляки, 9 німців та 1

білорус. Вірянами опікувався пастор Август Лідтке. У зв'язку з початком Другої світової війни багато членів церкви, що були іноземцями, повернулись на свої рідні землі, і ця громада тимчасово припинила діяльність.

Уже після війни тут оселилися сім'ї Осія Буза, Павла Бортніка, Івана Грицюка, Харитини Уніжонної, Марфи Климчук і Юзефи Никонюк, Корчунових, Крупнових, а також брати Пилипчук та сестри Посьолко і Мазурок. У той час сюди переїхали Іван Корчук, Віктор Демчина, сестри Раїса та Галина Корольчуки, Клавдія Крачунова, сім'ї Завадських (Микола, Євдокія, Євгенія, Петро), Василя та Ніни Майданець, Віктора і Надії Антонюків, Володимира та Ніни Ярощуків, а також Володимира і Софії Антонюків. Ці адвентисти були зараховані до членів церкви села Пожарки, оскільки у Луцьку на той час не було можливості для самостійного функціонування громади.

Із 1972 року зібрання відбувались у місті в домівках Володимира Антонюка, Віктора Демчини, Миколи Завадського, Івана Корчука, Володимира Ярощука. У ті роки сюди переїхали ще дві сім'ї: Василя та Діни Шевчуків, Леоніда та Діни Музичків, які брали активну участь у служінні.

Упродовж наступних трьох років адвентисти Луцька звертались у державні органи з проханням про реєстрацію громади, а також до євангельських християн-баптистів щодо можливості організувати богослужіння у їхньому будинку молитви на Кічкарівській. Прохання вірян до Бога були почуті. Громада отримала обидва дозволи.

Перше зібрання датують першою суботою 1975 року. Основою Луцької громади (а це 92 члени церкви зі 135) були місцеві жителі та група адвентистів з Рожища та Ківерців. Вечірні богослужіння у п'ятницю, репетиції, молодіжні зустрічі продовжували влаштовувати у різних родин, зокрема, у домі сім'ї Антонюків на Філатова, 4, який багато людей згадують, як місце особливого духовного прихистку.

У 1977 році громада отримала офіційну реєстрацію. Першим пастором обрали Романа Кравця, пресвітером – Івана Корчука, старшим дияконом – Осія Буза, старшою дияконисою – Надію Антонюк, касиром – Віктора Демчину. Організували церковний хор, який очолила Віра Карпенко, а згодом її замінила Людмила Літвінчук.

Наступним пастором був Іван Хіменець (1980-1982). Вірянам він запам'ятався як уважний служитель, який багато часу приділяв розвитку молоді. Із 1982 до 1984 року служіння священнослужителя виконував Петро Бурило. Окрім цього, він був обласним пастором Волині й Рівненщини.

Із 1984 до 1991 року, під час розпаду Радянського союзу, коли «відчинялись» двері будинків культури і був сприятливий час для євангелізаційних заходів, громаду очолював Володимир Котирло. Церква використовувала будь-яку можливість, щоб сповістити Трьохангельську вістку жителям міста й навколишніх сіл.

І вже у 1989 році звідси відокремилися 28 членів церкви, які жили у Рожищах, і там створили самостійний осередок. Того ж року у Луцьку побував з друзями аргентинець Вайс. Він посприяв у наданні спонсорської допомоги для будівництва дому молитви, про який давно мріяли місцеві адвентисти.

Із 1989 року керівництво церкви зверталося у державні органи з проханням про виділення земельної ділянки. Тим часом, упродовж двох років, накопичували фінанси на будівельні матеріали. Тож, завдяки вірі й наполегливості членів церкви, зокрема Петра Бурила, отримали наділ на Володимирській (з оформленою проектною документацією).

Із 1991 до 1996 року пасторське служіння звершував Ярослав Мельничук. Навесні 1991 року розпочали будівництво молитовного будинку. Управління цим процесом церковна рада громади доручила Івану Корчуку. Він пізніше передав завершення цієї справи Олегу Новосаду. Завдяки невтомній праці молоді та

старших членів церкви в останню суботу 1994 року влаштували перше служіння у цокольному поверсі власної споруди.

Будівництво тривало до березня 1998 року (під час служіння пасторів Анатолія Воронюка і Володимира Нестерука), аж поки під час пасторування Володимира Гриневича не було завершене натхненним і сповненим вдячністю служінням посвячення дому молитви. З великою подякою віряни згадують членів будівельного комітету: Івана Корчука, Миколу Тарасюка, Анатолія Поліщука, Петра Бурила, Станіслава Євтушка, Віктора Антонюка та Олега Новосада.

Дякуючи Божому провидінню, вірі й кропіткій праці членів церкви тут був створений осередок поклоніння Господу. Тож, коли у 1990-ті і 2000-ні роки стала доступною можливість вільно проповідувати Євангеліє, Церква адвентистів сьомого дня у Луцьку була підготовленою Святим Духом для служіння Словом і ділом.

Цей період історії був ознаменований хвилею євангельських, соціальних і благодійних подій, які заклали фундамент служіння сучасної церкви у місті та області. Зокрема, у 1993 році після євангельських заходів проповідника з Аргентини Вілмара Гонзалеса утворили громаду №2 «Ковчег». Згодом, після ще однієї серії євангелізаційних зустрічей за участі цього ж промовця, у 1996 році, і, завдяки активності місцевого місіонера Миколи Тарасюка сформували окрему групу, а пізніше громаду адвентистів у Ківерцях. Тоді досить актуальним було служіння пастора Володимира Нестерука, який не тільки сам проповідував, але й перекладав євангельські проповіді закордонних ораторів.

У 1998 році за участі проповідника з Канади Віктора Гілла відбувся євангелізаційний захід в Палаці культури Луцька, де понад 1000 людей слухали Слово Боже. Того ж року пастор громади Луцьк-1 Володимир Гриневич організовував вечори християнських проповідей у Рожищах, де щовечора зал був переповнений тими, хто шукав істини Божого слова.

У жовтні 2001 року після євангелізаційної діяльності Джона Віткома за ініціативою вищезгаданого Миколи Тарасюка була створена громада №3, покликана для служіння у центральних районах міста.

Редакція Нелі Музичко

Західна конференція АСД